

heelt gennemført, idet den har behøbt Hartkornet som Skatteobjekt, hvorved der er fremkommet flere Ubilligheder, som ogsaa ere blevne paapegede, og navnlig er den Ubillighed fremtrædende for mig, at der ikke er blevet taget Hensyn til den paa Eiendommene hvilende Pantegjæld saaledes, at f. Ex. to Mænd, der have det samme Hartkorn, komme til at betale den samme Skat, uagtet den ene skylder maassée omtrent Trejerdedelen i Eiendommen, medens den Anden har sin Eiendom skyldfri; og denne Ubillighed fremtræder endnu mere for dens Vedkommende, som har Pantegjæld i sin Eiendom og tillige anden løs Formue, hvoraf han efter § 4 maa betale 3 pCt. Skat, medens den Mand derimod, som har det samme Quantum Hartkorn, men ingen Pantegjæld — i Virkeligheden maassée den samme Formue, kun med den Forandring, at han har anvendt samme til at indfri Gjælden paa sin Eiendom — betaler efter Lovens ifknu det Beløb i Krigsskat, som den Første, der har Pantegjælden, erlægger af Hartkornet, medens denne desuden maa udrede Skat efter § 4 af sin anden Formue. Her er en Ubillighed tilføede, men hvis det viser sig, at man vilde støde paa uoverstigelige Vanskeligheder ved Indførelsen af en reen Indkomsskat i Dieblisset, mener jeg, at man maa finde sig i Forholdet som det er efter Loven, selv om man indrømmer, at det er urigtigt. Hvad det Spørgsmaal angaaer, der har været fremført om Arvefæsterne i § 1, da maa jeg antage, at derved er meent dem, der have Ret til at sælge og pantsætte, og at Arvefæstere, der ikke have denne Ret, maae henføres under Brugerne, hvorom Bestemmelserne findes nedenfor i samme Paragraf. — Er man enig herom, kan jeg ikke billige den Bestemmelse i Loven, at en saadan Arvefæster skal være berettiget til at likvidere ^{1/32} af, hvad hans Arvefæsteafgift har udgjort for det foregaaende Aar, medens Selveieren, der har en Pantegjæld i sin Eiendom, ikke kan det, thi i Virkeligheden er en Arvefæster med Ret til at sælge og pantsætte at betragte som en Selveier med en fast uopfigelig Prioritet i sin Eiendom. Men den Omstændighed, at En har en opfigelig og en Anden en uopfigelig Prioritet i sin Eiendom,

hvilket Sidste jo er en Fordeel, burde ikke komme her i Betragtning, medens de dog Begge have de Rettigheder, der væsentligst fordres, for at de kunne siges at være Eiere, nemlig fri Raadighed, Retten til at sælge og pantsætte. Jeg kan ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (K. Pederfen), naar han meente, at Arvefæsterne, som have kjøbt i Genhold til Loven af 24de April 1860, skulde i dette Tilfælde, hvor Talen er om Krigsskat, henregnes til Fæsterne. Jeg troer, at, naar de ere komne i Besiddelse af de Goder, som Loven af 24de April 1860 fører med sig, maae de ogsaa finde sig i de mindre behagelige Følger, de kunne have deraf. Man kan ikke altid sege haade i Pose og i Sæf. Hvad dernæst Ordene i § 4 angaae, ere de heller ikke saa tydelige, som jeg kunde have ønsket. Der siges i Begyndelsen: „andre Indtægtskilber end Jordbrug og Tiender“, jeg mener, at der burde have været tilføiet: „Skovbrug“, thi det er aabenbart, at det er Lovens Mening, at Skovbrug er indbefattet under Jordbrug, da det udtrykkelig er bestemt i § 1, hvad man skal bidrage af sin Skovskyld. Jeg troer derfor, at det for Tydeligheds Skyld vilde være rigtigst ogsaa her at sætte „Skovbrug“. Med Hensyn til Forstaaelsen af den samlede Indtægt i § 4 har der været reist Tvivl. Jeg for mit Vedkommende antager, at med den samlede Indtægt menes baade den Indtægt, man har af Hartkorn, og den, man har af andre Indtægtskilber, men jeg troer, at det i saa Tilfælde var tydeligere, om der havde fundet en Henviisning Sted til § 1, hvoraf man kunde see, at tillige Indtægten af Hartkornet skulde regnes med. Ligeledes troer jeg, det vilde være rigtigere, at det udtrykkelig var bestemt, at man i Beregningen af Indtægten af andre Indtægtskilber efter § 4 ikke kunde fradrage, hvad man skylder i sin Eiendom, hvilket dog er Lovens Mening; medens man derimod maa være berettiget til at fradrage, hvilken anden Gjæld, f. Ex. Børelgjæld, man har. Disse ere de Bemærkninger, jeg har troet at maatte fremsøre paa dette Stadium af Sagen, og i Øvrigt skal jeg oppebie den høitærede Ministers Udtalelser.